

TOVARNA GRELNIH NAPRAV

Nova tovarna na Brdu

Tovarna grelnih naprav je ena od temeljnih organizacij združenega dela Avtomontaže, ki ima večji del svojih delovnih in poslovnih prostorov v Šiški.

Avtomontaža je delovna organizacija s skoraj 50-letno tradicijo, saj je bila ustanovljena leta 1936. Avtomontaža ima v desetih temeljnih organizacijah in delovni skupnosti skupnih služb zaposlenih 2.120 delavcev. Razen avtobusov imajo razvite tudi druge delovne programe: grelno in prežračevalno tehniko, specialne nadgradnje in druge izdelke za JLA, ostale nadgradnje za potrebe gospodarstva, kovinske in aluminijeve elemente, utensilije, pa program servisiranja motornih vozil, traktorjev in kmetijske mehanizacije ter zunanjetrgovinske posle.

V celotnem prihodu Avtomontaže (ki je lani dosegel 5 milijard 283 milijonov dinarjev) zavzema izvoz 20 odstotkov, pri sami proizvodnji avtobusov pa se je izvoz povzpela na preko 40 odstotkov.

19. december je bil za delavce Avtomontaže nova delovna zmaga. Slovesno so namreč odprli novo tovarno na Vrhovcih, tovarno za delavce TOZD Tovarna grelnih naprav. Za te delavce je to pomenilo sedmo selitev.

Tovarna grelnih naprav proizvaja grelne naprave za razna vozila, ki se uporabljajo v civilni in vojaške namene, že polnih 22 let. »Osnova proizvodnje je bila brezplačna licenca firme Webasto, vendar so bili samo prvi modeli izdelani po nemški dokumentaciji, vsi sedanji grelci pa so rezultat lastnega razvoja. Izjemna skrb za

zaposlovanje mladih strokovnjakov, premissljene naložbe v sodobno opremo in raziskovalno dejavnost in odločitev za izgradnjo lastne tovarne so obrodili sadove, ki smo jim priča danes,« je povedala predsednica centralnega delavskega sveta Avtomontaže **Marta Pavlovič** na sl. Ivesnosti ob otvoritvi nove tovarne, na kateri je bil glavni govornik **Martin Košir**, republiški sekretar za ljudsko obrambo in član IS skupščine SRS.

Na omenjeni slovesnosti, na kateri so bili prisotni tudi predstavniki družbenopolitičnega življenja naše in šišenske občine, številni drugi gostje in delavci Avtomontaže, so podelili tudi plakete in priznanja za dolgoletno uspešno sodelovanje. **Plaketes** prejeli: Vojna pošta 9599 – Beograd, SSNO – generalni štab – oddelek vojaške kontrole, Tehno Union Ljubljana, Ljubljanska banka-Gospodarska banka, Univerza Edvarda Kardelja – Fakulteta za strojništvo, Inštitut Jožef Stefan in Slovenija projekt. **Priznanja** pa sta prejela Gradis in Lokainvest – Škofja Loka. Plakete in priznanja so bila podeljena po predlogu in sklepu delavskega sveta TOZD Tovarna grelnih naprav, podelili pa so jih predsednik delavskega sveta, predsednik osnovne organizacije sindikata in direktor TOZD.

Po uvodni slovesnosti je sledil pester kulturni program, v katerem so sodelovali mešani in moški pevski zbor Avtomontaže in folklorna skupina France Marolt.

N. Č.

TRETJI RAZPIS O KMETIJSKI IZRABI BARJA

Zbir podatkov, pobud – kdaj pa bo akcija?

Pravo srečo sem imel, da sem lahko prebral številke »Naše komune«, ki so izšle 1964. leta. V treh številkah sem lahko proučil podrobne zapise o dvodnevem simpoziju (22. in 23. 4.) o Ljubljanskem barju.

Med predavatelji na takratnem simpoziju je bil tudi dipl. inž. agr. Viktor Herman. Na lanskem seminarju v Preserjih (27. 10.) je kot predstavnik Zveze vodnih skupnosti Slovenije, spregovoril o temi »Dosedanje izkušnje kmetovanja na barju s programom kratkoročnih ukrepov za izboljšanje vodnih razmer za razvoj družbeno organizirane kmetijske proizvodnje.«

Sedemnajst tipkanih strani dolg referat je razdelil na štiri dele in sicer: Osnovni podatki o prostoru in lastništvu, Dosedanje izkušnje kmetovanja (!) na barju, Program kratkoročnih ukrepov za razvoj kmetijstva na barju ob pogojih hidrotehnične ureditve in Ostali ukrepi.

Prav nevaležna je naloga iz tega referata povzemati podatke ali zaključke, saj nam prostor v časniku ne dovoljuje, da bi objavili celotni referat.

Gradivo je pravzaprav pokrajinska, kmetijska in gospodarska kronika dogajanja v okrog tridesetih letih na barju. Opisuje najrazličnejše poskuse, ki so – tako priznava – posesali ogromno družbenih sredstev, pa niti v hidromelioraciji, niti pri intenziviranju kmetijstva oziroma poljedelstva, vrtnarstva in živinoreje (Poznamo nerazvito – ekstenzivno kmetijstvo in razvito – intenzivno kmetijstvo oziroma njegove panoge. Za izraz proizvajati, izdelovati, producirati mleko, meso, žito, krmne rastline smo dobivali v gimnaziji minuse) niso dali otipljivih rezultatov. Kakor je mogoče razbrati iz njegovega referata, zato, ker novi strokovnjaki niso spoštovali 200 letne tradicije, ki so jo pri obdelovanju travniških in njivskih površin ter skrbi za jarke najrazličnejših kategorij, spoštovali domačini. Kmetje tudi niso bili predvideni kot nosilci sodobnega kmetovanja na barju, ampak naj bi bil nosilec takega razvoja družbena kmetijska posestva. Žal se je po podatkih in ugotovitvah zapisanih v referatu ta načrt sesul in barje je vse bolj izgubljajo možnost, da bi postalo oskrbovalec mesta z vrtninami, mlekom in mesom.

Zanimive so ugotovitve o pogojih za osuševanje površin na barju in o tem, kakšne kulturne

rastline je mogoče pridelovati. Žal so vsi ti podatki bolj pogled v preteklost, kot smer, pot po kateri naj bi stopalo ali celo hitelo barjansko kmetijstvo v prihodnje.

Tudi obetaven naslov »Program kratkoročnih ukrepov za razvoj kmetijstva na barju ob pogojih hidrotehnične ureditve« se v petih straneh teksta preplavi z mnogimi možnostmi, ki pa po predlaganem zahtevajo predvsem veliko papirja, risanja, analiziranja, študij, itn. Skratka, po teh predlogih lahko grozi še ena študija, ki pa bi vsebovala že vse znano. (Ali, pa ne?)

Lahko je tudi pisati, kaj naj delajo zadrage, kaj zemljiške skupnosti, kaj raziskovalna skupnost, kot Območna vodna skupnost Ljubljana – Sava oziroma njen izvajalec VGP Hidrotehnik in kaj kmetje. Vendar bi bilo čas, da bi tudi pri barju manj pisali in več delali.

STANE JESENOVEC

Tudi strokovnjaki končno priznavajo, da so izkušnje pri osuševanju barjanskih površin, ki so si jih pridobili Barjani v dobrih 200 letih tako pomembne, da jih bo potrebno upoštevati tudi v prihodnje

V TRGOVSKO POSLOVNEM CENTRU NA RAKOVNIKU

Primanjkuje interesentov za lokale

Prebivalci krajevnih skupnosti ob Dolenjski cesti vse do Škofljice si že dolgo želijo boljše preskrbo. Da jo tudi potrebujejo nam pove podatek, da pride na tekoči meter prodajnega pulita v klasični trgovini kar 600 prebivalcev. In to velja le za živilsko trgovino. Vsega ostalega pa na svojem območju, kjer živijo sploh ne dobijo. Novi trgovsko poslovni center, ki bo dograjen letošnjo jesen bo prebivalcem tega dela naše občine v marsičem olajšal življenje in prihranil veliko časa.

Celjski Ingrad je TPC začel graditi že konec leta 1981. Zgradba je zdaj v četrti fazi zidave, kar pomeni, da obrtniki že napeljujejo instalacije, zgradba je zaprta in pokrita. V novem centru je skupno 6.276 kvadratnih metrov uporabnih površin. Velik del teh površin je kupil Mercator za samopostrežno trgovino z bifejem 1.297 kvadratnih metrov. Krajanji bodo prav gotovo veseli tudi nove pošte, ki bo skupno z novo telefonsko centralo zavzela v zgradbi kar 2.484 kvadratnih metrov. TPC je tudi PIT podjetju prihranil marsikatero skrb, saj je bilo sprva načrtovano, da bo telefonska centrala zgrajena na Jurčkovi poti. Tako pa je lažje in ceneje. V novi zgradbi bo imela prostore tudi Ljubljanska banka, en lokal bo namenjen usnjeni galanteriji s čevljarstvom, v zgradbi bo še fotokopirnica ter še en gostinski lokal (verjetno pizzerija), ki se bo dopolnjeval z Mercatorjevimi bifejem.

Po prvotnih načrtih bi moral biti v TPC tudi frizerskobriviški salon, vendar ob državni tovrstni podjetji nimata denarja. Iz enakega razloga v zgradbi ne bo lekarnice (ki bi imela tudi lekarniški laboratorij). Ingradu je tako ostalo neprodanih še okrog 2.000 kvadratnih metrov uporabnih površin, za katere zelo težko dobi jo kupca. Poleg tega bi radi uresničili vsaj del

prvotnih načrtov, kar pomeni, da naj bi bilo v TPC kar največ različnih lokalov.

Kvadratni meter lokala v zgradbi (na voljo so še trije večji ter štirje manjši lokali in okrog 500 kvadratnih metrov pisarniških površin) stane po januarjskih cenah 60.000 dinarjev. Kdor bi kupil lokal zdaj, bi cena do konca zidave ostala nespremenjena. Poleg tega je Ingrad pripravljen nakup tudi kreditirati (predvsem nakup večjih prostorov).

Katja Kaiser, vodja inženiringa Ingradove ljubljanske izpostave ob Celovski cesti je povedala, da so skušali za nakup zainteresirati eno od naših založb, vendar je spet ovira denar. Prav tako (da namreč ni denarja) odgovarjajo tudi organizacije, ki prodajajo kemične izdelke, prav tako nimajo denarja tekstilci.

Gradnja TPC na Rudniku je za Ingrad veliko breme, saj je naložbena vrednost stavbe več kot 420 milijonov dinarjev, ki jih ljubljanski tozid Gradbena operativa nima. Denar za naložbo je združevala celotna delovna organizacija, kar pa pomeni precej likvidnostnih težav. Prav denarne težave v Ingradu so zavlekle tudi gradnjo trgovsko poslovnega centra.

Glede na sedanje-gospodarske razmere težave pri prodaji lokalov niso nerazumljive. Težje bodo to stanje sprejeli krajanji krajevnih skupnosti na tem območju, ki si od novega trgovsko poslovnega centra veliko obetajo. Na tem območju je namreč 5.600 gospodinjstev, ki obrtno storitvene lokale in tekstilno trgovino ali knjigarno in še kaj zelo potrebujejo. Ne nazadnje tudi zaradi slabih avtobusnih povezav z mestom oziroma prenatrpanih avtobusov in omejeno uporabo avtomobilov. Bolj popolna bo ponudba, bolj bodo krajanji zadovoljni.

Prednovoletno slavlje v Utensiliji

Vsakoletno tradicionalno srečanje upokojenec, vodstva in predstavnikov družbenopolitičnih organizacij tovarne Utensilije je imelo tokrat posebno obeležje. Že tako svečano in slavnostno vzdušje, ki ga je popestrilo petje mešanega pevskega zbora iz Avtomontaže je na koncu doseglo vrhunec ob podelitvi državnih odlikovanj trem našim delavcem.

Predsedstvo SFRJ je odlikovalo z **Redom dela s srebrnim vencem** tri naše delavce, in sicer: Marijo Pozvek za dolgoletno uspešno delo v kolektivu s katerim je prebila vsa težka in manj težka leta in bila vedno zgled pridne, vestne in poštene delavke. Čeprav se ni neposredno vključevala v delo družbenopolitičnih organizacij je s svojo zgle-

dnostjo uživala velik ugled in krogu svojih sodelavcev in sprejemala vse samoupravne odločitve z vsoto resnostjo.

Janez Kikelj je podobno kot Marija Pozvekova vseskozi osebnost, ki s svojim delom daje zgled in ton oddelku v katerem dela. Ves čas deluje tudi v samoupravnih organih in družbenopolitičnih organizacijah v tovarni kot na nivoju občine in mesta Ljubljane.

Darko Kolenc predstavlja že malo legendo na področju samoupravljanja, saj aktivno deluje že preko 25 let. Vseskozi je zvest svojemu trdnemu stališču od katerega nerad odstopa, ker se zaveda, da je le pošteno in zavestno delo edina alternativa za boljši jutri. S svojim vestnim delom daje tudi utrip oddelku, saj se mora mnogokrat pojavljati v vlogi svetovalca ali tolmača kot človek, ki gleda z neko širino in perspektivo.

Čeprav je v začetku kazalo, da morda za podelitev takih odlikovanj ni najbolj primeren trenutek ob srečanju z upokojenici, je v zahvalnem nagovoru prejemnika odlikovanja Darka Kolenca ta bojazen odpadla, ko je poudaril, da so vsi trije srečni, ko prejemajo priznanja ravno ob ljudeh, ki so bili njihovi učitelji in mentorji, saj imajo prisotni nemalo zaslug za njihovo vzgojo in vraščajanje v tovarno.

Vročitelj odlikovanj, predsednik občinske skupščine Maks Klanšek je ob podelitvi izrazil zadovoljstvo in pohvalil vse delavce Utensilije za dosežene uspehe na področju gospodarjenja in razvijanju samoupravnih odnosov, ki se kot sad izražajo ravno ob takih jubilejih.

Konec lahko strnemo z mislijo, ki jo je izrazil ob zdravici direktor ing. Jože Puc, da so taka srečanja in odlikovanja le plod vseh zaposlenih, ker le s skupnimi močmi se nam utira pot v prihodnost in samo tako pot kali posameznike, ki so in morajo biti naša spodbuda in cilj slehernega zaposlenega.

MATJA NIK

